

skal benyttes, og der er heller ikke i Øjeblikket nogen Fare for, at vi i det hele kommer til en saadan Benyttelse, som bliver en Opspisning af Reservefondens Midler, men, som sagt, Fremtiden er vanskelig i Øjeblikket at overskue, og det har været min og Regeringens Tanke, at man burde i Tide være forberedt paa, hvad der kommer. Men muligt er det, at Reservefonden — hurtigt endda — atter kan gaa ud af Kassebeholdningen og altsaa administreres for sig. Ærede Medlemmer ved, at i Finanslovens § 3 er det bestemt, at Finansministeren ikke kan raade over Reservefondens Midler. Det er kun faa Aar siden, Finansministeren havde en saadan Bemyndigelse til uden videre at kunne ombytte Reservefondens Midler f. Eks. med Kassebeholdningen. Det er nu forhindret — naturligvis med Rette —, men under disse ekstraordinære Forhold tillader jeg mig altsaa at foreslaa, at dette Forbud midlertidig ophæves. Medens § 1 i dette Lovforslag lyder saaledes: „Finansministeren bemyndiges til indtil videre at overføre Reservefondens samtlige Midler til Kassebeholdningen“, siger § 2: „Denne Lov træder straks i Kraft, men dens Bortfald kan fastsættes og offentliggøres ved kongelig Anordning.“ Hvis Forholdene gør det ønskeligt, vil man altsaa uden at henvende sig til Rigsdagen blot ved en kongelig Anordning atter kunne udtage Reservefondens Midler af Kassebeholdningen.

Det næste Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte, er Forslag til Lov om Udstedelse af rentebærende Statsbeviser og dette, som det fastsættes i § 1, til et Beløb af 25 Mill. Kr. I § 2 er det fastsat, at disse Statsbeviser skal indløses Aarsdagen efter deres Udstedelsesdatum med deres fulde paalydende Beløb samt et Rentetilleg af 5 pCt. En saadan Foranstaltning anser jeg for ønskværdig i Øjeblikket for at skabe et finansielt Grundlag, paa hvilket man trygt kan føre Statshusholdningen videre, ikke saaledes, at det er paatænkt at benytte denne Lov straks, end mindre at benytte den i sin Helhed straks — og der er ogsaa en Mulighed for, at man overhovedet ikke kommer til at benytte den —, men under saadanne økonomiske Forhold, som det nu tegner til at blive, vil det være nyttigt for Staten at have Mulighed for at gøre et indenlandsk Statslaan, thi i Virkeligheden er det ikke andet, dette Lovforslag indeholder. Saaledes som Forholdene lig-

ger, vil alle ærede Medlemmer indrømme, at der ikke er synderlig Udsigt til, at den danske Stat kan laane i Udlandet i den kommende Tid, det har den danske Stat jo tilfælles med andre Stater, at der i dette Øjeblik er spærret af for Laan. Man er altsaa henvist til sig selv, og man er derfor tvunget til at træffe saadanne Forholdsregler, at man let kan skaffe Statskassen de Midler, der kan blive nødvendige. Det, det her drejer sig om, er, kan man sige, at give Staten en Seddeludstedelsesret, som ellers tilhører Nationalbanken. Disse Statsbeviser er tænkt som Sedler, der skal gaa Mand og Mand imellem, og den 5 pCts Rente vil jo sikkert gøre dem mere værdifulde end almindelige Sedler. Det har ikke været muligt at foreslaa en saadan Foranstaltning uden at træffe en Overenskomst med Nationalbanken, da Nationalbankens Ret ellers vilde blive traadt for nær, og en saadan Overenskomst er ogsaa truffet. Men det er mit Haab, og jeg tør sige i Øjeblikket min Tro, at der i en overskuelig Tid ikke vil blive Brug for en saadan Foranstaltning. Under Krigen mellem Frankrig og Tyskland i 1870 gik man til en ganske lignende Foranstaltning — Beløbene var den Gang mindre, Forholdene var jo ogsaa den Gang mindre her i Landet, og vor Statshusholdning førtes med langt ringere Midler —, man gik til en lignende Foranstaltning den Gang ved en foreløbig Lov, som senere blev bekræftet af Rigsdagen, men den Gang kom ikke det hele Beløb til Udstedelse.

Jeg har sagt, at man har truffet en Overenskomst med Nationalbanken for at kunne foretage en saadan Foranstaltning, og dette fører mig altsaa til det tredje Lovforslag, som er: „Forslag til Lov om midlertidig Ændring i den gældende Regel for Indløseligheden af Nationalbankens Sedler.“ Der kom i Gaar en Hensættelse fra Nationalbanken til Finansministeriet om en saadan Lempelse. Nationalbanken var i Gaar ved Aarsregnskabet Opgørelse saaledes stillet, at der var 78 Millioner Metalfond i Nationalbankens Kasse, og at der samtidig fandtes et Tilgodehavende i Udlandet paa 30 Mill. Kr., medens den verserende Seddelmængde var 156 Millioner. Altsaa fundatsmæssig var Nationalbanken fuldstændig i Orden, Metalfondens skal jo være det halve af Seddelmængden, dertil kan jo, som ærede Medlemmer ved, regnes et Tilgodehavende hos den norske og svenske Rigsbank.